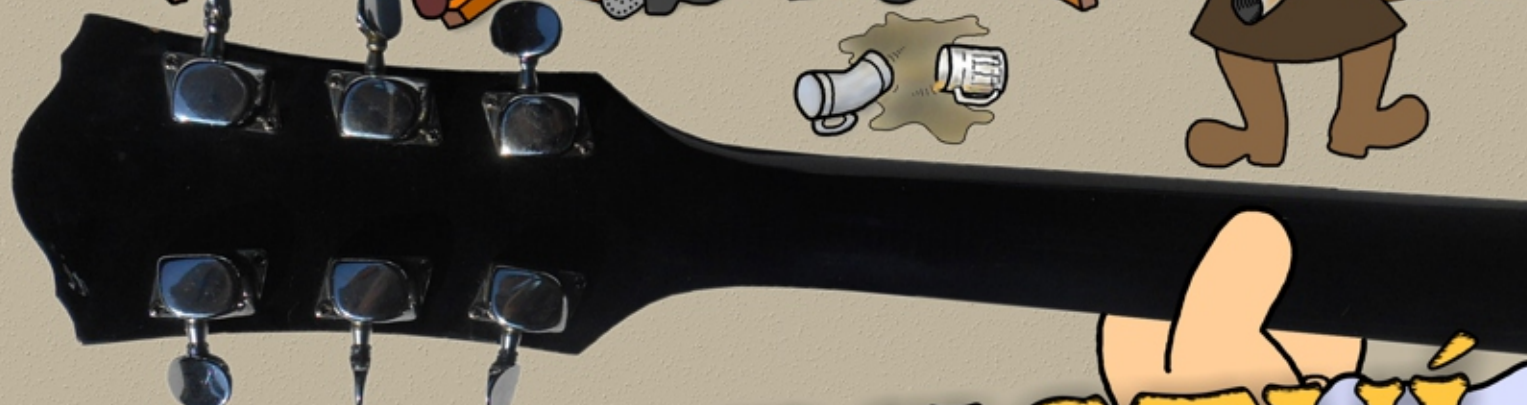

Vokoun

ANČA BAND'S

25
LET

kréééjzii

Srandy bylo dost.

To se většinou říkává, když nějaká sranda, mnohdy ani nijak moc veselá, má skončit a přichází zákon, síla, blbec. Ale taky je to úplně normální věta, kterou aktér sděluje, že mu bylo dobře, užil si, potěchy rajske ukojeny v přehršli nepočítané, avšak vcelku si nezaslouží o tom šířeji pojednávat, jelikož to stejně byly kraviny.

Právě takové srandy bylo v mém případě s Ančabandem docela dost a asi vůbec nejsrandovnější je, že jsem o tom šířeji povyprávěl, zanechavše k dovršení výše zmíněného blaha dokonce záznamy.

Ančaband oslavil pětadvacátiny a za nějaký časek jsem i já zaznamenal své soukromé dvacáté páté výročí invaze do této pozoruhodné formace. Dvacet pět let je docela dost. Lennon nevěřil ani o něco málo starším lidem. Natož kapelám!

Nicméně taková nepříjemnost se skutečně výjimečně v branži přihodívá. A to takřka výhradně těmto typům uměleckých skupenství:

- 1) Filharmonie, státem spravované a řízené
- 2) Krojovaní halekači (Ti to ovšem táhnou už od Bílé Hory)
- 3) Kultivované inženýrské projekty, založené zamlada na fakultě slaboproudé elektrotechniky
- 4) Vzájemně znepřátelení zatrpklí dědkové, kteří už se bez sebe nedokážou uživit

Tento výřad, jakkoli nesourodý, má jedno společné: jde o společenstva, jejichž dlouholetá funkčnost je založená na principu organizace a kázně. Kdo z obyvatel panteonu by tušil, že se k nim jednou přišoustá takové hrozné uskupení! Tlupa, kde vrcholem zodpovědnosti je, že řadový člen ví, kde se hraje zítra, a frontman dokáže určit, kde se hraje právě teď; těleso založené Strakapoudem, aby ušetřil na své svatbě za kapelu – vždyť to je už absurdita přímo donebevolající. A přitom ani ty pětadvacátiny nejsou tak jisté!

Nikdo stejně neví, kdy to vzniklo; letopočet zrodu se určuje pouze statistickými metodami:

zprůměrováním prvních průserů, doložitelných v datovaných černých kronikách. Srovnatelným

problémem je pro historiky Ančabandu „Jak to vzniklo“. To už taky nikdo neví, ale asi

nejpravděpodobnějším kapelotvorným elementem bude zmíněná Strakapoudova snaha o snížení výdajů na svatební hostinu. Prostě si přitáh rovnou ze štanda bandu muzikantů, která prokázala třídní výdrž své hudební kvality. (Pokud je tato moje teorie správná, měl by Ančaband slavit svoje narozeniny vždy tři dny před plakátovaným termínem!) Samozřejmě jsou to však pouhé domněnky.

Ale měl bych ještě jednu doplňující teorii pro ty, kteří se neslavným počátkům historie naší skupiny škodolibě pošklebují. V dějinách národa není Ančaband žádnou výjimkou. A to mířím nejvýš! Ruku na srdce, kdo ví, kde se vzali Přemyslovci? Kdo, kdy a proč založil český stát? Kolega Jirásek předkládá krásnou teorii o „Přemyslu Oráčovi“ a „Svatbě Libušině“, ovšem ve srovnání s mojí „Svatbou Strakapoudovou“ jsou to vyložené báchorky!

Na myšlenku srovnatelné nepodchytilnosti počátků našeho státního útvaru a naší kapely mě kdysi přivedl kastelán z Libštějna: „Vždyť oni neuměli Přemyslovci psát. Voni hrozně chlastali a ani nevěděli, kdo byl děda. To si vo nich všechno vymyslel Jirásek. To víš, že bejt tam s nima na tom Vyšehradě, že by to bylo všechno jinak!“ Jinými slovy, Ančaband měl štěstí, že já jsem přišel včas!

Nevíme tedy Kdy, nevíme Jak, zkusme hledat Proč...

Pokusím se vrátit do těch neuvěřitelně krásných časů začátků. Do časů kdy se všechno smělo, ale jenom trumberové si mysleli, že je to dobře; kdy lepší lidé věděli, že se všechno smí, ale jenom my troubové jsme nevěděli, že je to špatně... Jenže proč si kazit náladu.

Začínala krásná devadesátá léta, my měli vlasy do půl zad a téměř všem dosud dokonce i rostly. Zato končilo období vcelku jednostranně strávené zakládáním nových a nových heavymetalových skupin a následným bojem s bolševickým inkvizitorem o anglické slovo v textu, o podezřelý protistátní akord, o tričko s prozápadním nápisem, o holé přežití. Tak toto období bylo bezpečně pryč, stejně jako zájem publika. Najednou, jak zčistajasna propukla svoboda, přestaly vesnické metalové juchardy býti tím, k čemu jedinému byly dobré: jakousi fatamorgánou vysněného Západu, kde se všechno smí, netuše, že kozy se smí ukazovat až po desáté!

Asi prvním signálem, který mě nakonec zavedl na šikmou plochu blatenského šoubyznysu, byl rozhovor s Františkem, tehdy nedostižným kytaristou skupiny Lidová Metelice. Vlastně zase tak úplně „nedostižný“ ten František nebyl, neboť druhý kytarista tohoto tvrdě metalového uskupení ho dokázal nejen dostíhat, ale

často i předstíhat. Ano, jednalo se o Strakapouda. Že k vzniknuvšímu kytarovému bzučení jako sólový hejkal hejkal Datel v pruhovaných šponovkách – to už je vcelku nabíledni. A právě o těchto dvou umělcích byla řeč: „Vem si to, na Metelici chodí pár lidí, vám na Recept jakbysmet. Do toho ještě ta minulá akce – vždyť nám málem ti vidláci rozbili hubu všem. A co bys řekl... Ptáci chodí hrát do hospody s nějakou harmonikářkou, maj narváno a na Metelici serou. Ted' chtějí s tím jejich šramlem udělat někde za Blatnou normální zábavu, protože se už s těma vožralcema do tý jejich hospody nevejdou!“ Já jsem byl šokován. V posedlosti čistou, nezkalenou vizí, že jsme praví rockeři, zabývali jsme se například tím, že ráno po vystoupení se kontrolovalo, jak koho bolí za krkem, a pokud se nemohl kytarista vykázat patřičnou strnulostí šíje, dostal důtku za nedostatečné ztvárnění jevištní show. V některých zvlášť zarputilých souborech musel mlátit palicí i bubeník, nemluvě o tom, že tento byl v každém případě nucen vozit dva šlapáky, přičemž polehčující okolností nebylo ani to, že na ten klumprt absolutně neuměl. (Náš tehdejší bubeník použil druhý pedál pouze jednou za celou kariéru, a to v případě, kdy se v závěru deliria domníval, že je to brzda, a snad by se tím mohl dát okolní kravál zastavit.) Ale taková byla tenkrát doba a hlavně svět, v němž jsme žili. Ptáci se v těchto rockerských serepetičkách vyžívali s náruživostí sobě vlastní, nemluvě o tom, že navíc ještě uměli hrát. Byla to pro mě zčistajasna strašná rána! Oni obcují veřejně s harmonikářkou! A Blatná, kde jsou Sabbati obecně považováni za popikáře, jim to trpí! Znechuceně jsme si odplivli nad zvráceností takovýchto heavymetalových svatokrádeží, a to směrem k zmíněnému městečku. Poté bylo přijato usnesení, že bude nejlepší, když založíme přesnou kopii téhož, jelikož komerční úspěch a dosažení umělecké nirvány patrně neleží tam, kde jsme dosud předpokládali... To mlácení metrovou hřívou před prázdným sálem už začínalo opravdu nápadně připomínat ono pověstné mlácení prázdné slámy a dokonce i bigotně konzervativní strakonická scéna začínala pociťovat nutnost změny. A tak jsme se nakonec domluvili, že nejlepší bude, když se na ty kretény dojedou osobně podívat, abychom věděli jak na to.

František mi ještě vyprávěl, jakou dohru mělo naše výše zmíněné společné vystoupení skupin Recept a Lidová Metelice v obci Dolní Bukovsko. To byla akce zajímavá už jen tím, že špatně srozumění pořadatelé pozvali místní družstevní rolníky na „Lidovou veselici“, kterýžto informační šum přinesl nemalé roztrpčení na obou stranách jeviště. Nezvykle brzo byly obě kapely zpět na základně ve Strakoniciích a po krátké zádušní chlastačce se umělci otráveně rozcházeli do privátních ubikací. My jsme ještě s Recepty pařili u kytaristy Pavla, jenž měl byt na podobné jízdy zařízený a vybavený, nemluvě o tolerantní manželce, která strávila mládí v hospodě, a noční pařby zmydlených muzikantů byly pro ni v dětství podobně rozmarným zážitkem, jako pro ostatní holčičky nedělní výlet na Kokořín. Horší to ale bylo u členů Metelice. František totiž neprozřetelně slíbil ubytování Ptačím bratrům, a to patrně ve chvíli, kdy si neuvědomil, že jeho choť je intelektuálně založená estétka...

Ač zmíněná akce proběhla před čtrnácti dny, tichá domácnost u nich doma ještě trvala. Z vyprávění jsem usoudil, že naši opeření přátelé prováděli své vcelku (nad)standardní kousky, nicméně jedna perla Františkova vyprávěčského umu mě zaujala: (Už jen to první slovo se v té větě krásně vyjímá.)

„Normálně, jak nám blbl vkleče do hajzlu, tak kolenem rozšláp ten... ten... Orobinec, co se do něj strká štetka. Naštěstí vona tam ale ta štetka nebyla, protože druhý blb už s ní dělal na balkoně mažoretku a zval ve tři ráno nějakýho vožralce na Ančaband do Čechelovic!“

Tím byl cíl mé výzvědné mise stanoven...

Hned při plánování poznávacího zájezdu mi bylo jasné, že zamýšlený cíl, tedy Čechelovice, nepatří k nejlépe dopravně obsluženým destinacím blatenského pohraničí a dostat se na místo určení nebude úplně jednoduché. V úvahu připadalo pouze desetikilometrové šlapání z rychlíku z Horažďovic Předměstí, nebo ještě o něco delší pouť z tchořovické zastávky lokálky – což by obnášelo cestu motoráčky s přestupem v Blatné. Na tuto variantu taky po zralém uvážení padla moje volba, neboť jsem zamýšlel po cestě patřičně nasávat – tedy zejména atmosféru tvůrčího prostředí našich přátel. Takticko – operační rozvaha byla tedy jasná, a když nadešel termín, vyhlášený povatikánsku Strakapoudem z balkonu, bylo nabíledni, že jsem to nemohl vymyslet lépe. Povedl se krásný prázdninový víkend, kdy může člověk všechno hodit za hlavu a jedinou starostí je chytout vlak. Lépe řečeno lokálku do Blatné...

Jakmile se ta drkotající pojízdná králíkárna odpoutala od startovní plochy strakonického nádraží Pavla Pavla, všimnul jsem si, že pod mým tlumokem s lahváči se ocitla k okýnku nešetně přimáčkнутá půvabná slečna, a ta se popuzeně cuká v evidentně snaze cosi závažného mi sdělit, ale patrně se ne a ne osmělit. Byla mi sympatická, takže jsem jí to usnadnil a navázal slibnou konverzaci slovy: „Slečno, vy se mnou

nemluvíte?“ – Žádná reakce, nic, jen další koulení očima! „Slečno, tak když na mě nemluvíte, tak byste na mě mohla aspoň něco zazpívat, nebo třeba na mě něco zavolat!“ – „Cssssss - policajty!“

Raději jsem se tedy seznamoval se dvěma pány, jejichž dnešním cílem byl také čečelovický kulturní hodokvas, a od nichž jsem se dozvěděl o Ančabandu řadu pozoruhodných poznatků strategického významu. Například, že ti pitomci stále sedí na židlích a na jevišti funguje výčep. Poznamenal jsem, že za pípou si asi Sisyfos dosluhuje zbytek trestu, hasíc jejich žížeň...

Získání těchto informací bych rozhodně označil jako velmi cenné, protože mi vyžrali všechen rum. V Blatné jsem bohužel se spolucestujícími ztratil kontakt, neboť když jsme se po hodinovém soužití vypotáčeli na osudný perón, nedokázali jsme se v patnáctihlavém vystoupivším davu nadále poznat. V té době existovala v okolí blatenského nádraží pouze jediná putyka: Restaurace „Jubileum“. (Pomyslet na to, že jednou bude nedaleko prosperovat „Hospoda u Datla“ byla fantazie podobného druhu, jako že se skuteční Orwellův „Svět zvířat“.) Na Jubiláč jsem hodlal se zájmem nakouknout už jen z důvodu své studijní cesty. Sotva jsem vyšel před nádraží, bylo i v ranném odpoledni nabíledni, že je v Blatné o kulturu postaráno, ač Ančaband není v městě vměstnán. Ze zašmírovaných oken Jubiláče se ozýval humbuk, tvořený hordou úplně zdecimovaných opilců a hudebním tělesem, jehož složení jsem odhadoval na: harmonika tahací, hrnec gulášový, kytara cca čtyřstrunná a neidentifikovatelný kvílící orientální dechový nástroj.

Ten strašlivý disharmonický kravál, patrně hardcore toho, čemu v Blatné říkají „Country“, by mi určitě nevalil; před mým prahem by se ostatně dozajista našla slušná hromádka nezametených exkrementů! Šokovala mě textařská invence. Než jsem přešel plácek před nádražím, pustilo se šílené těleso do písně „Japonečka“, která bezpečně začíná opisem přístavu v japonské Jokohamě. To se ovšem evidentně zdálo blatenským kovbojům nedostatečně stylové, takže výsledek, hřmící v to slunné sobotní odpoledne nádražní ulicí, zněl: „V Óklahóómněéé v přístavu...“

Hned ve dveřích lokálu se mé kročeje křížily s trasou člověka, který běžel ven vylít saxofon a obsah ozvučné roury mi vychlístl do vstřícně naštelovaného úsměvu. Saxofon se vyznačuje (kromě kytary s dírou pod strunama) pozoruhodnou vlastností, že na odpadu (míněna tekutina i zvuk) má jakýsi sifon, kde se hromadí vše, co pramení jednak z umělce samého, jednak z jeho publika, ať už spokojeného, či nikoliv. A právě tato materie nyní vévodila mé vizáži. Společensky jsem byl degradován na úroveň nevhodnou i pro návštěvu Jubiláče, takže mi nezbylo, než konstatovat, že nasátí blatenské atmosféry bylo učiněno zadost a vydat se k popelnici za nádražím provést alespoň nejnutnější očistu.

I tam mi bylo souzeno absolvovat scénu, která není jinde v této galaxii myslitelná. Přihlítila se banda zpustlých výrostků, kteří sem do zákoutí zahnali docela ucházející odrostlou rachomejtli: „Táák, a teď tě všichni vojedem!“, mutoval vůdce smečky. „Jéééžííííí, to bude strašnej průůůsééér! Už vám bylo patnáct?“

Pak už následovalo nasednutí do další lokálky a odjezd nepomuckou tratí. V Tchořovicích jsem křepce vyhopkal z vlaku a zamířil do hospody, která tenkrát fungovala hned u přejezdu za zastávkou. Přisednul jsem si k jakémusi sympatickému jódlujícímu myslivci a svěřil se, na jaké dva pitomce - Strakapouda s Datlem se jedu podívat, netuše, že jde o jejich otce, jehož péče o čest rodiny opět znamenala vynucené předčasné opuštění lokálu. Smečka loveckých psů mě alespoň správně nasměrovala na tchořovické letiště. Tam už mi ale začalo docházet, že do Čečelouc je z Tchořovic cesta daleká, a nezbude, než se poohlédnout po nějakém stopu. Tehdy ještě naše silnice brázdil legendární vůz Trabant, míněný zcela vážně jako regulérní

vozidlo. Pro následující události je též záhodno vědět, že odevšud zněl hit skupiny Aerosmith „Crazy“, potažmo že hitparádám vévodil stejnojmenný klip s mladičkou princeznou Elfů Liv Taylor. Děj klipu je prostinký – dvěma šestnáctkám prdne v kebuli a vydají se stopem po Americe. Do toho krákorá starý Taylor, ale naštěstí je odsunut do pozadí záběry krásných křepelek, které se vyvalují v luxusních limuzínách a i jiným způsobem předvádějí, co si Američan představuje pod pojmem volnost, svoboda a pařba.

Tohle všechno se mi semlelo v hlavě, když mi na zamávání zastavil trabant osazený dvěma dámami půvabu doslova obrovského, do trabanta vtěsnatelného pouze díky faktu, že šlo o kombíka. Byl mi vykázan prostor v kufru, neboť v kokpitu to opravdu nešlo. Tam musely o svoji existenci bojovat i složitější molekuly vzduchu. Kromě mě se v zavazadlovém prostoru krčila ještě dětská kytara. Dámy mi navrhly, že za poskytnuté dobrodiní bych jim mohl něco zahrát, aby nám cesta lépe utíkala. Pochopitelně, nic jiného, než „Crazy“ nebylo možno vypálit... Zejména při průjezdu Kadovem se na mě valila romantika doslova „plnými doušky“.

V Čechelovicích - centru mě dámy v pořádku vyskladnily, což pro mě byla patrně doživotně poslední záležitost, která se týkala Ančabandu a proběhla v pořádku. Očekával jsem ledacos, ale co jsem viděl na návsi Čechelovic, z toho jsem byl pryč.

Někdy se říkává: „Bylo tak narváno, že lidi vypadávali okny.“ Tak tady jsem to viděl poprvé na živo. Platící substrát se skutečně nedokázal v čechelovickém svatostánku slisovat, takže po chvíli boje o přežití nezbývalo účastníkovi, než se poroučet oknem.

Systém v tomto rumraji udržovali dva vrávorající požárníci, kteří příchozí zájemce označovali na dostupné zevní tělesné orgány razítkem „Lidová knihovna Čechelovice“, v tehdejších podmínkách nefalzifikovatelným.

Kapela spokojeně chlastala v chráněném zákoutí lokálu. Po chvíli se mi k nim podařilo davem prodrat a využít nejen azylu, ale hlavně privátního výčepu, protože žádostivost davu nemohli pořadatelé průtokem oficiálních píp zdaleka ukojit.

Ještě, než se přátelé odebrali vykonávat kravál, zatahnul mě Datel do místnůstky u jeviště, vytasil kytaru a povídá: „Sem složil takovou věc, spíš je to folkový, pro Anču to moc není“. A spustil: „Panenko voňavá...“. Tak jsem mu píseň pochválil, že by jí klidně mohla hrát i Anča.

A už tu byl netrpělivě očekávaný okamžik, kdy bubeník „Prase“ obdrželo pokyn k zahájení palby a odstartovalo vystoupení mohutným pras-kancem. Obsah sálu ještě víc zbobtnal a počal se natřásat. Začátek byl ještě vlažný, neboť jako slavnostní otvíračka posloužila nějaká vlažnější libozvučná mišíkovina, ale druhá píseň „Když si báječnou ženskou“ znamenala už totální destrukci. Stoly se řítily, židle se kácely, püllitry se tříštily, lidé padali okny a víc nemohu sloužit, protože jsem dostal přes oko zapínáním roztočené podprsenky. Vyhlásil jsem stav ohrožení.

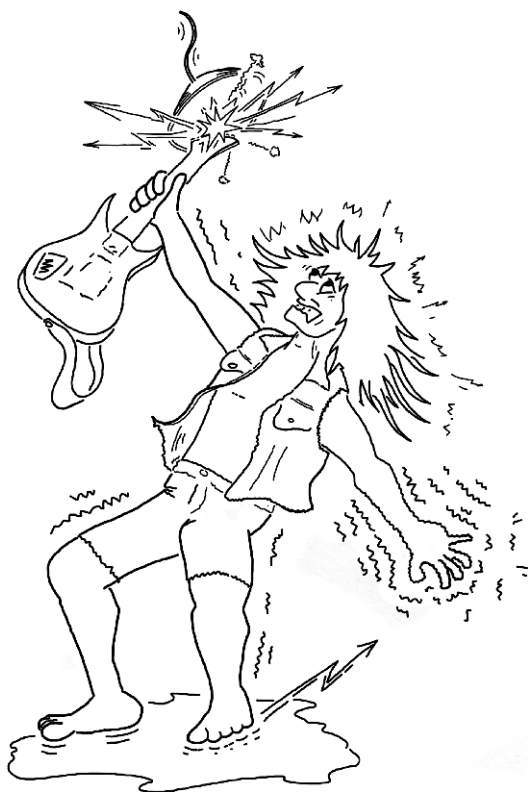
Nyní už vídám tyhle jevy dvacet pět let a přivykl jsem, ale tehdy mě ta davová nepřičetnost opravdu poněkud zaskočila. Na metr čtvereční sálu alespoň pět úplně ožralých pablů – a na jevišti zrovnatak! Bylo to něco naprosto nového, do té doby nevidaného. Dávno před Zvláškou, dávno před Fanánkem se na jevišti točilo pivo, nepřičetní pankometaloví vypatlanci mlátili do nástrojů stylem „Škoda každý rány, která padne vedle“ (bohužel i při vši snaze bylo nutno oželet nejméně třetinu investic) a do toho všeho tahala gotická kráska za měch tahací harmoniky.

Zhruba po půlhodině kompaktního nepřerušovaného hluku přiložil Strakapoud obličej k mikrofonu a hýkavě se pokoušel vyhlásit přestávku. Jediným efektem bylo, že v nedalekém komušínském kravíně začala toužebně ržát jakási rozrušená jalovička.

I přestávka přinesla zážitky, které jinde k mání nejsou. Baskytarista Mlha se vypotácel na náves, svalil se před vchodem pod kandelábr, chvíli zíral do blankytu oblohy, a pak, ač byl horký letní podvečer, zavtipkoval, že „...pod svícem je největší Mlha!“ To zmátlo Strakapouda, kterému nějak na základě této hlášky naskočilo, že už je tma, vytáhnul z davu namátkovou křepelku a opřel ji o zeď za hospodou. Tehdy jsem poprvé s úžasem pozoroval, jak objetí plynule přešlo v objetí.

Zábava pokračovala v nastoleném tempu dál. Kapela seděla na židlích, semtam si někdo schrupnul. Na kraji jeviště stál muž v zástěře a točil pivo umělcům. Byl zpocený. Na návsi se tančilo, na sále se tančilo, na stolech se tančilo, na reprobednách probíhal striptýz. Všimnul jsem si, že v osm byli samozřejmě všichni našrot, ale během večera to málokdo dotáhnul do komatu. Celá komunita si udržovala sice šílenou, ale stálou hladinu, která zabezpečovala vytváření absolutně uvolněného bordelu. Neexistovala rvačka, nebo cílený vandalismus. (Tím nechci říct, že by den poté existoval nějaký neodřený účastník, nebo stůl se

čtyřma nohama! Podstatné tu je, že v masakru nehrál roli záměr.)

Těžko se zabývat myriádou všech dílčích srand. Ale jedna perla stojí za zmínku, protože i přes vysoko nasazenou laťku nápadně vybočovala z ustáleného koloritu šílenství. Strakapoud měl v jednu chvíli tak strašně rozladěnou kytaru, že už na to přišel dokonce sám. Pokoušel se to ve chvílích, kdy do nástroje neřezal, napravit zkusmým otáčením kolíky. Tato činnost, kromě definitivního zhroucení harmonie, ještě přinášela zvuky, které by zahaly do kouta minaretu i otrlého muezzina. Prase to komentovalo výrokem: „Jako když se líně had, hue, hue“ a za trest kouslo servírujícího výčepního do hlavy. Na konci bloku kraválu se rozlazený sólista nejistě zvednul ze židle a učinil pár váhavých kroků ke stolu u stěny za jevištěm, kdež se mezi převrženými püllitry válela ladička. Kytaru měl ale nějak zamotanou na řemenu přes krk a patrně proto se ji rozhodl pro precizní naladění sundat. Ovšem to už vyžadovalo několik vysoce koordinovaných pohybů. Jak jsem tu scénu zálibně pozoroval, napadlo mě, co je to za nespoutaného bouřliváka, že i v Čechelovicích hraje v tom humusu naboso a teď tam zrovna t'ape v louži piva. A pak se to stalo. Jak si tak přendával soustředěně tu kytaru přes hlavu, rozcinkl nad sebou žárovku a

ocelovými ladícími kolíky se přifázoval na Temelín. Ančaband asi nikdy v historii nezažil radostnější okamžik. Vyjevený bloud se otrásal, hýkal, ale utrhout se nedokázal... Bohužel ukončil všeobecné veselí Datel, když uznal, že intelektuálního humoru bylo dost, a jediným mohutným máchnutím poslední čtyřnohou židli odpojil bratra od zdroje.

Jakýsi antický filosof pravil, že moudrým jest ten člověk, jenž pozná své chyby. Ten by asi v Čechelovicích žasnul, jak si Ančaband z vlastní debility vytvořil prosperující živnost!

Mezi ořesy smíchu mi naskočila vzpomínka, jak Ptáci spolu vždycky drželi pohromadě, a jaká podnikavost se u nich již v dětství projevovala. Například v době ukončení jejich duševního vývoje, asi tak v pěti letech, propadli vidině snadného zisku a rozhodli se zbohatnout těžbou medu z vosího hnízda, které objevili v náspu železniční trati za jejich zahradou. První do toho začal šťourat klackem vychytralejší Datel a zhruba po patnácti a půl minutách ho odvážela sanitka s dojezdem patnáct minut. Co se týče Strakapouda, zachoval se úplně přesně tak, jak se to v akčních filmech, tehdy ještě nevynalezených, musí správně udělat. Strašně se rozzlobil, vzal si vzduchovku, luk, hodně šípů a šel na ně. Napodruhé dosáhl řidič sanitky podstatně lepší čas, protože cestu už měl najetou...

Ale zpět do Čechelovic, Tchořovicím tu již bylo dopřáno prostoru pohříchu nezaslouženého!

Ta zábava byla opravdu „zábava“. Ančaband utahal publikum, tři generace výčepáků, požární hlídku a dokonce i na návsi svěsil jakýsi svatý své betonové ostatky. Když už ani Ptáci nemohli, vzbudili jsme u mixáku Bandasku, aby vypnul řev a šlo se teprve pořádně chlastat. Odjíždět zpátky do Blatné se nikomu nechtělo, stejně se polovička souboru ihned po odpotácení z jeviště někam zatoulala. Ale i v čechelovickém výčepu se děly věci! Datla jakýsi místní poeta vyprovokoval k básnické soutěži, která posléze zaujala celé osazenstvo: Kdo vymyslí debilnější rým! (Většinu vzniknuvšího materiálu Ančaband v průběhu následujících dvaceti pěti let zhudebnil a začlenil do stálého repertoáru.) Tady bylo možné prakticky pozorovat, jak se z jadrné češtiny stává jaderná zbraň! Nejpůsobivějším se stalo finále soutěže: Ve chvíli, kdy favorizovaný přítel „Strup“ za obrovského aplausu atakoval vedoucí pozici veršem: „Málem jsem zde upadnul na schodišti, jelikož vám tu roste ostružán“, zřítily se do výčepu vypadnuvší dveře od skladu a v nich vězela prdelí rozchechtaná křepelka, nadívaná Strakapoudem. Normálně jí vysadil i s pantama...

Trochu si ještě v závěru svého čísla mezi užaslou společností poetů zasurfoval, a my mohli vyhlásit odjezd, neboť kapela byla zase komplet a nic konkurenceschopného už stejně realizační tým na skladě pro dnešek neměl. Já jsem se pokusil tento husarský kousek komentovat výrokem, že jediná situace, kdy lze

obětovat pindíka kvůli dámě, jsou šachy, ale to už výčepák účtoval a platilo se. Dostali jsme docela dost. Před odjezdem bylo ještě potřeba vyřešit menší organizačně- logistickou potíž s autodopravcem, mecenášem a nejvěrnějším fanouškem, velkoautodopravcem Pavlem, ovšem i toho se nakonec podařilo vzbudit a donést za volant nákladáku, takže změně lokálu už nic nemohlo bránit.

Někde u Zaboří již Pavel plně procitnul a sjednotil pohyby končetin s průběhem asfaltu. Právem pocítil hrdost a začal se nám chlubit vymoženostmi svého nového kamionu, který po pěti kilometrech už zcela bezpečně poznával: „Ta převodovka má vosum poloh a každá ještě dvě mezipolohy!“ holedbal se majetnický. „Proti kamasutře pěkná sračka, co?“ kníknul nevinný dívčí hlásek ze Strakapoudova pelechu, aniž by autor většiny blatenských lyrických hitů tušil, že stanul tváří v tvář metafoře.

V Blatné, kde v poměru počtu obyvatel na počet hospod těsně vedou obyvatelé, nebylo v ranních hodinách po vyskladnění na náměstí rozhodování o další činnosti snadné. Každý měl pravdu, kde bude nejlepší se ještě dorazit a hájil ji s úporností, za strážlivá nedosažitelnou ani u apoštolů. Datel však do bouřlivého brainstormingového breifingu zachrastil klíčkama od Rychty, kde tehdy pracoval jako řadový pingl, takže vášně prudce ochladly a o výběru podniku už nebylo pochyb. Na Rychtě se tenkrát střídaly dvě party číšníků. Jedni byli „Datlovci“ a druzí jistí manželé Tintěrovi. Ti na Rychtě navíc ještě bydleli. Tím pádem byli poctěni tou pochybnou výhodou, že absolvovali s Ančabandem všechny význačné blatenské společenské události: svatby, pohřby, narozeniny, štanda, odborářské večírky, paraolympiády, nemluvě už vůbec o akcích zcela společensky bezvýznamných, jako např. bezpečnostní školení svářečů z Dřevokovu či sametový politický převrat. Vzhledem k této skutečnosti jsme se při svépomocném našlápnutí podniku o půl šesté ráno nemuseli odporu obyvatel příliš obávat. Celá muzikantská parta byla ve formě a k dobré náladě ještě nemálo přispěl hodnotný přírůstek do týmu: V průjezdu se mezi popelnicemi probudil orchestrální Štajner, radostně nám zvěstoval „jací že jsme to ale vypečení hudebníci“, a připojil se k naší usilovné činnosti.

Pařilo se přenádherně, ale jaksi už za námi nestál žádný devótný pořadatel s hrncem řízků, takže po nějaké chvíli jsme cítili, že by se do nás vešlo něco malého k snědku. Proto asi nějakého debila napadlo vařit v tom strašném stavu česnečku. Nebylo to tak nereálné: česnek jsme vydloubli za průjezdem v sousední zahradě a též hrnec byl po očištění od zbytků paraolympijského klání k dispozici. Pak bylo třeba sehnat další ingredience. Datel sklídl nemalý úspěch, když nám ukázal do té doby neznámé místo – kde se na Rychtě točí voda. To už jsem naštěstí odpaďoval, ono toho bylo i na mě dost. Než jsem se odebral na zasloužený odpočinek, ještě jsem si vychutnal doušek ryzí filosofie: Strakapoud chvíli cosi nesouvisle blábolil, jak ho někde vzali na hůl, ovšem zcela nečekaně z něj v závěru traktátu vypadlo v pravdě vizionářské, nadčasové a hluboce pravdivé prohlášení: „Dejte na moje slova, šeredně na to doplatíte.“ Trochu jsem si schrupnul za věží na náměstí a před polednem se dostavil na Rychtu, teď už oficiálně otevřenou manželé Tintěrovými. S povděkem jsem kvitoval, že Matka rodu nejeví známky nasranosti, na kterou by po proběhnuvším mattině měla zasloužený nárok. Naopak se ke mně se spikleneckým úsměvem přátelsky přihnula: „Představ si, co se mi dneska strašného zdálo! No představ si, že já spím – najednou nade mnou Štajner s tím obrovským hrncem a křičí: Vydej sádlo, osobo! To jsou sny, chachacha, co???“ Načež její kolemjdoucí obsluhující manžel Tintěra zcela vyrovnaně utrousil: „Nejsou.“ A když se pokochal výrazem přicházejícího poznání na stále ještě nevěřicném obličejí své choti, dodal se značným sebeuspokojením: „To máš z toho, žeš ještě nebyla v kuchyni!“

Asi bych se tam smíchy válel dodnes, ale v poledne mi nezbylo, než se vypravit k nádraží, kde mě očekávala netrpělivě brblající lokálka. Patrně jako tzv. „Rozlůčku“ jsem v poklusu zaznamenal, že v Jubiláči hraje dosud saxofon sólo v písni o roztoužené Japonečce z Oklahomy.

Vrátil jsem se tenkrát z Blatné okouzlen. Nebo spíš očarován. Ještě jsem si to asi neuvědomoval, ale moje umělecké přesídlení už bylo pouze otázkou času. Strašení hrstky podroušených selských synků rohatými kytarami a kovanými pásy pro mě tímto zážitkem tak jako tak definitivně ztratilo kouzlo. S kamarády ze staré kapely nebyla o změně žánru valná řeč, zato byla k mání strakonická část Metelice – což byli metaláci o poznání tvrdší, než my, ovšem snad právě proto u nich už naplno propuklo znechucení produkovaným lomoživým žánrem. Tím už bylo veškeré umění ukradené a žádostivě pokukovali po „úspěších“ Ančabandu, jak jsem naznačil v úvodu.

Poté, co jsem zasvěceně referoval „Jak to ti blbci dělají“, vznikla vzápětí skupina Hrc Prc, která brzy docílila věhlasu svého vzoru, avšak při vši parádě, narvaných sálech, srozumitelně zpívaných textech na ustálené melodii a naladěných kytarách, hrajících správné akordy, byla někde chyba. Ovšem to už je jiná kapitola jiné knížky. Nicméně do tohoto příběhu patří důležité a důrazné poučení: Nejezděte do Blatné ptát

se „Jak se to dělá“. Otázka totiž zní: „Proč se to dělá“. Tak najdete správnou odpověď třeba i na to, kdo je v Oklahomě admirálem...

Uplynulo krátkých dvacet pět let. Málo co se změnilo. Pořídili jsme si nové kytary, repráky, já ještě několik ocelových součástí skeletu, Strakapoud rodin, Datel hospod. Kupodivu se neustále vyvalujeme u pověstných bran šoubyznysu, libujeme si, a navzdory všem kolemjdoucím radostně kyneme...

Od dob začátků, o kterých jsem vyprávěl, nastala snad ještě jistá změna v oblasti popularity souboru.

Tehdy znala Ančaband pouze Blatná a pár vesnic kolem. Po dvaceti pěti letech usilovné práce můžeme směle prohlásit, že jsme si ve stejném „Koutě“ vybudovali pozici „notoricky známé kapely“.

Také bych se měl zmínit o tom, že proběhla velkolepá oslava pětadvacetiletin, na jejichž počest jsem vlastně sepsal toto vyprávění.

Když slavil Ančaband pět let, naplnil se tenkrát v létě blatenský zimní stadion úplně nadoraz. Pravda, příčinou nebyla tehdy pouze popularita souboru! Nutno doznat, že svoji roli hrál i fakt, že Strakapouda nenapadlo ve zmatku připravit zorganizovat vybírání vstupného. Snad proto se kromě prostého plebsu dokonce dostavili i všichni nepřátelé skupiny, tedy řád patricijský. Provincionální estéty patrně přilákala finančně dostupná příležitost se na vlastní oči přesvědčit, zda je něco takového možné. átuž to bylo jinak a tábor odpůrců proti starým časům značně prořídil. Netrefili, nedošli, rezignovali. Hlavně asi bylo po těch letech nutno smířit se s tím, že možné to konkrétně zde prostě je – i když se naštěstí nejedná o vývozní artikl. A taky, že nemá smysl dělit Blatnou na příznivce a nepřátele Ančabandu. Těch druhých je stejně nejvíc na jevišti. Mimochodem - být populární i nenáviděný – a to i vlastními členy, to kromě Ančabandu umí už jenom komunisti, které jsem ostatně též vzpomínal na začátku. Volačo také sa asi ozaj skrýva pod hentým slovom „absurdný“...

VYDEJ SÁÁÁDLO!

